

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Blagoslovljeno in srečno Novo leto!

Že pred časom sem čital prigodbo iz Afrike, ki mi kar ni hotela iz glave. Sklenil sem, da vam jo sporočim. Na Francoskem jo je pripovedoval neki misijonar. Moral se je vrniti iz Afrike, da si v domovini utrdi svoje zrahljano zdravje. To-le je pripovedoval:

»Pod ravnikom v Notranji Afriki leži vas Akork. Tam sem opravil nekoč daritev svete maše. Maševal sem kar na prostem pod mogočnimi palmami, ki so se spoštljivo klanjale. Tudi drugo afriško zelenje je okrašalo daritveni prostor. Črnci so bili zabili štiri kole v zemljo, čez so pa položili skorjo nekega drevesa. To je bil potem oltar. Okinčali so ga z lepimi orhidejami in drugim cvetjem.

Pobožno zbrani so črnci prisostovali sveti maši. Njih roke so prebirale molkove jagode, in ustnice so šepetale pozdrav nebeški Materi. Najsrečnejše so bile ta dan štiri črne deklice, ki so smele sprejeti prvič Jezusa v svoja srca.

Bile so nekaj let pri misijonskih sestrah. Tam so bile tudi krščene. Toda njih oče, zakrknjen pagan, jih je vzel iz zavoda, da so mu doma delale. Težko so se otroci ločili od dobrih sester. Bale so se sestre zanje, da odpadejo od svete vere. Njih dom je bil namreč pet dni oddaljen od naše misijonske postaje, in redko pride duhovnik v ta oddaljeni kraj.

Nekaj časa za tem sem res došel s svojim čolnom v Akork. Tu so me sprejele deklice v svoji domovini z velikim veseljem. »Že dolgo smo te pričakovali, oče,« so mi klicale nasproti. »Glej vse te otroke tukaj! Čudil se boš, koliko

so se že naučili od nas!« Stala je tam lepa množica otrok, dečkov in deklic, ki so jih poučevale te deklice po svoji vrnitvi v rodno vas. Znali so ti otroci že brati, peti pobožne pesmi in odgovarjati na najvažnejša vprašanja iz katekizma. Vsak večer so se zbirali k skupni molitvi rožnega venca. Ob nedeljah so pa imeli celó slovesno službo božjo. Pojočega in molečega duhovnika je nadomeščala petnajstletna deklica. Najmlajša izmed štirih sester je pridigala. Bog je blagoslovil to dobro voljo. Več otrok je bilo tako dobro pripravljenih, da sem jih lahko kar krstil. Moje štiri katehetinje so pa prejele za plačilo prvo sveto obhajilo. O, s kako pobožnostjo so to storile!

Ko sem zapuščal vas, sem rekel svojim prvoobhajankam: »Otroci moji! Ve veste, da bomo obhajali čez tri tedne velikonoč, velik praznik krščanski. Prosite svoje starše, da vas puste na misijonsko postajo. Tam lahko spet okrepite svoje duše in prejmete Jezusa.«

»Oče, gotovo pridemo!« mi odvrnejo. In res, na velikonočni ponedeljek so prišle vesele. Pa v kakšnem stanu? Njih ramena so nosila sledove groznega bičanja.

»O moji ubogi otroci! Kdo vas je tako zdelal?« sem jih ogovoril. — »Vse ti bomo povedale,« mi odgovori najstarejša. »Povabil si nas, naj pridemo, da prejmemo Jezusa. Oče pa ni dovolil. Prosile smo ga, jokale, pa vse zaman. Naši starši so nam celó zagrozili, da nas petdesetkrat prebičajo, ako bi skušale pobegniti od doma. Pa smo rekle: »Pojdimo v imenu Jezusovem!« Odvezale smo čeln, pa so nas zalotili. Oče je bil grozno hud. Vsaka nas je prejela petdeset udarcev z bičem. O to je bolelo! Tedaj so mislili, da ne uidemo več, in niso več tako pazili na nas. Me pa smo skrivaj odšle in zdaj smo tukaj. Kajneđa, ti boš kmalu maševal in nas obhajal? Nismo že delj časa nič jedle.«

»O ubogi otroci! Pa bi ne bili prišli!« sem jim rekel. »Kako ste se mogle izpostaviti tako hudemu strahovanju?

»Kaj,« odvrne Marija Roza, »ti govoriš tako? Kaj bi vendar ti, misijonar, naredil, ako bi moral izbirati med Jezusom in bičem?«

»Kako pa bo, ko se vrnete domov?« jih vprašam. »Ko se vrnemo,« pravi tresoča se Kristina, »ko se vrnemo? Oh, bič bo pel! — Pa kaj za to? — Bičanje preide, Jezus pa ostane!«

Dragi Marijini otroci! Kaj pravite vi k temu? V srcih teh črnih deklic je kraljevala prava krščanska ljubezen, kraljica vseh čednosti. Govorili smo že zadnjič o nji, pa bo vendar prav, če ob začetku novega leta nanovo poživimo to imenitno čednost. Obujajmo prav pogosto dejanje ljubezni! Te-le vzklike skušajmo ta mesec večkrat na dan obuditi: »O Jezus, vse iz ljubezni do tebe!« — »Jezus, tebi živim.« — »Jezus, tebi umrjem.« — »Jezus, tvoj sem živ in mrtev. Amen.« — »Jezus, moj Bog, ljubim te nad vse.« — »Sladko srce Jezusovo, daj da te bom ljubil vedno bolj in bolj!« — Izberete si lahko enega samega izmed njih, pa tega prav pogosto ponavljajte.

Kako je bilo v adventu z vašim vsakdanjim svetim obhajilom? Nadaljujte ž njim tudi ta mesec in še čez. S tem pokažete Jezusu, da ga v resnici ljubite. Po pogostem svetem obhajilu se vam bo vaša ljubezen močno množila.

Še enkrat: Srečno novo leto!

Z ljubim Sinom slednji čas

Marija blagoslavlja vas!

Uganke.

Kako moreš zaužiti zdravila na vodi, ne da bi si zmočil usta?

(Ako greš v čoln na vodi in zaužiješ suha zdravila.)

Kaj nikdar ne jé, pa je vendar zmiraj sito?

(Sito.)

Kdo celo leto bere?

(Berač.)

Kje se nauči krovec svojega rokodelstva?

(Na strehi.)

Kaj leti brez nog in peruti in se nikdar ne vrne?

(Čas.)

Kakšnega krompirja se največ sne v Ribniški dolini?

(Kuhanega.)